

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **A. R.**
zastoupená Mgr. Františkem Jarošem, advokátem
se sídlem Antonína Dvořáka 287, Turnov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. prosince 2019, zn. OÚPSŘ
176/2019 OSŘ, č. j. KULK 90688/2019 OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Turnov, stavební úřad, rozhodnutím ze dne 25. 6. 2019, sp. zn.: SÚ/2481/19/HDR, č. j.: SU/19/3349/HAI, zamítl žádost žalobkyně ze dne 15. 5. 2019 o vydání rozhodnutí o umístění skladu sena na pozemku p. č. X v k. ú. X (dále také jen „Stavba“).

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti shora označenému rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně je přesvědčena o nesprávnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje zejména v nezohlednění jí opakovaně předkládaných námitek a tvrzení, stejně jako v nesprávném právním posouzení věci.
4. Žalovaný vyšel z nesouhlasného závazného stanoviska Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 15. 8. 2019, č. j. KULK 60383/2019, OŽPZ 883/2019, kterým bylo potvrzeno rovněž nesouhlasné stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, ze dne 13. 9. 2018, č. j. OŽP/18/2959/JIA.
5. Napadené rozhodnutí se tak opírá o tvrzení, že není možné vydat souhlasné stanovisko z důvodu nesouladu záměru žalobkyně s předpisy na ochranu zemědělského půdního fondu. Žalobkyně je naopak přesvědčena, že veškeré požadované podmínky vymezené předpisy na ochranu zemědělského půdního fondu splnila.
6. V souvislosti s tím vyjádřila přesvědčení, že příslušné právní předpisy jsou správními orgány vykládány v její neprospěch a správní orgány při svém rozhodování nedbaly konkrétní situace v konkrétním místě a čase. Napadené rozhodnutí tak vychází ze strohého formalismu, aniž by při aplikaci příslušných právních předpisů bylo dbáno jejich smyslu a vlastnických práv žalobkyně, na nichž se zejména cítí být krácena.
7. Ke stavebnímu záměru je navrženo využití pozemkové parcely č. X v k.ú. X, která je v katastru nemovitostí vedena jako orná půda, ale na níž se nachází travní plocha (dále také jen „Pozemek“). Žalovaný své rozhodnutí staví na tvrzení, že se na Pozemku nachází zemědělská půda s bonitovanými půdně ekologickými jednotkami (BPEJ) odpovídajícími dle vyhlášky č. 48/2011 Sb. půdě s I., II. a IV. třídou ochrany. Nijak však nezohledňuje a tím pádem se ani dostatečně nevypořádává se skutečností, že stavební záměr se dotýká pouze menší části této předmětné parcely, a to navíc té konkrétní části, kde se nachází půda, pro niž je stanovena IV. a tedy nejnižší třída ochrany. Jedná se o půdu s převážně podprůměrnou produkční schopností a v rámci příslušného klimatického regionu s jen omezenou ochranou, a tedy využitelnou i pro výstavbu.
8. Podmínky stanovené § 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), podle nichž při odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (dále také jen „ZPF“) má být především odnímána půda na zastavitelných plochách a dále půda méně kvalitní, tak považuje žalobkyně za splněné, neboť se jedná o nejméně kvalitní půdu v daném místě, která může být ke stavebnímu záměru využita.
9. Navíc Pozemek má společnou hranici se zastavěným územím obce.
10. Poukazuje-li žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na to, že v předmětném území vlastní žalobkyně i nezemědělské pozemky a pozemky nacházející se v zastavěném území obce, které je třeba využívat pro stavební záměry prioritně, je to dle jejího mínění předpoklad sice teoreticky správný, ale neodpovídá reálné situaci v místě. Všechny tam žalobkyní vlastněné pozemky, které mají charakter ostatní plochy, jsou pro zamýšlený záměr nevyužitelné pro svoji buď již částečnou zastavěnost, kdy na ně není kam Stavbu

umístit, anebo by bylo zajištění přístupu ke Stavbě komplikovanější, než k části Pozemku, kam svůj stavební záměr žalobkyně směřuje.

11. Žalovaný, ani prvoinstanční správní orgán, v odůvodnění svých rozhodnutí navíc neuvádějí, o které vhodnější pozemky ve vlastnictví žalobkyně by se mělo jednat. Např. pozemky p. č. X, X, a X v k.ú. X jsou podmaččené, pro jakoukoliv stavbu nevyužitelné, klikatí se přes ně potok a rovněž k nim není zajištěn přístup. S těmito tvrzeními se však správní orgány dostatečně nevypořádaly. Na jedné straně tedy žalovaný argumentuje tím, že pro stavbu je možné využít jiné žalobkyní vlastněné pozemky, avšak námitkou, že toto možné není, se de facto odmítl zabývat. Žalovaný tak rozhodl, aniž by konkrétně zkoumal situaci v daném místě, např. tam svolal místní šetření.
12. Žalobkyně dále zdůraznila, že všechny dotčené orgány s navrhovanou Stavbou vyslovily souhlas. Jediné nesouhlasné stanovisko pochází od orgánů ochrany zemědělského půdního fondu. V návaznosti na to odkázala na obsah Závazného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, oddělení Správy CHKO Český ráj, ze dne 18. 7. 2017, č. j. SR/1335/LI/2017-2, a na obsah Koordinovaného závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku požární ochrany a ochrany obyvatelstva ze dne 3. 7. 2017, č. j. HSLI-2047-3/SM-P-PRE-2017.
13. Závěrem žalobkyně připomněla, že v dotčeném katastrálním území probíhají komplexní pozemkové úpravy, dle jejichž návrhu má v dané lokalitě být vybudována cesta. Žalobkyně to uvedla jednak z toho důvodu, že tato cesta by umožnila snadný přístup ke Stavbě, jednak proto, že tato cesta se má nacházet na pozemcích spadajících do I. a II. třídy ochrany zemědělské půdy.
14. Se zřízením cesty na pozemcích s nejvyššími hodnotami bonity půdy tedy příslušnými správními orgány souhlas dán byl, avšak záměru žalobkyně vybudovat Stavbu na části pozemku s půdou IV. třídy takový souhlas udělen nebyl. To nasvědčuje nerovnému přístupu k jednotlivým žadatelům a žalobkyně se tímto přístupem cítí být rovněž dotčena na svých vlastnických právech.
15. Žalobkyně proto závěrem navrhla, aby krajský soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že všechny žalobní námitky již žalobkyně vznesla v rámci odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí a žalovaný se s nimi dle svého přesvědčení v napadeném rozhodnutí vypořádal. Tyto námitky pak směřují proti obsahu závazného stanoviska Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 13. 9. 2018, č. j. OŽP/18/2959/JIA (dále také jen „Závazné stanovisko“), a přezkumného závazného stanoviska Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí, ze dne 15. 8. 2019, č. j. KULK 60383/2019, OŽPZ 883/2019 (dále také jen „Přezkumné závazné stanovisko“). Obsah těchto stanovisek byl převzat žalovaným do odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto na něj žalovaný odkázal.

IV. Jednání soudu

17. Při jednání soudu dne 18. 5. 2021 zůstala strana žalující na svých stanoviscích. Žalovaný, ač řádně obeslán, se k jednání nedostavil. Zástupce žalobkyně nad rámec žaloby dodal

pouze to, že v mezidobí se stalo rozhodnutí o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav v k. ú. X pravomocným. V době rozhodování správních orgánů, jakož i dnes, je v terénu seznatelná cesta přes Pozemek, přičemž právě ona by mohla sloužit jako cesta přístupová ke Stavbě. Obec již v dané lokalitě nechala vybudovat betonový mostek přes potok, od něhož cesta pokračuje.

18. Soud následně nevyhověl návrhu zástupce žalobkyně na provedení důkazu výsledkem svědka, manžela žalobkyně k otázce, zda je možné Stavbu umístit na jiné nezemědělské pozemky v jejím vlastnictví, a k otázce přístupu ke Stavbě. Důvody tohoto rozhodnutí budou popsány v nalézací části tohoto rozsudku.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s.
20. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
21. Předně musel souhlasit s vyjádřením žalovaného, že všechny žalobní námitky směřují do obsahu Závazného stanoviska a Přezkumného závazného stanoviska. Ta byla pro správní orgány obou stupňů v přezkoumávaném správním řízení závazná, správní orgány jejich obsah převzaly do odůvodnění svých rozhodnutí a obsah těchto závazných stanovisek byl také tím zásadním důvodem, proč byla žádost žalobkyně o umístění Stavby zamítnuta.
22. Pokud jde o charakter závazných právních stanovisek, dle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud dále odkazuje zejména na judikatorní závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113. Dle něho závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.
23. Není sporu o tom, že zákonným předpokladem toho, aby stavební úřad mohl návrhu žalobkyně na vydání rozhodnutí o umístění Stavby vyhovět, byla (s ohledem na skutečnost, že Stavba měla být umístěna na pozemcích spadajících do ZPF) existence souhlasného závazného stanoviska příslušného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu (viz § 7,8 a 9 zákona o ochraně ZPF). Žalobkyně však takovým závazným stanoviskem nedisponovala. Naopak, k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění Stavby připojila Závazné stanovisko, které s navrhovaným umístěním Stavby vyslovilo nesouhlas.
24. Za této situace, přestože žalobkyně s obsahem a závěry Závazného stanoviska nesouhlasila, nemohl stavební úřad I. stupně rozhodnout jinak, že žádost o vydání rozhodnutí o umístění Stavby zamítnout.

25. Již v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí namítala žalobkyně nezákonnost obsahu Závazného stanoviska a to ze stejných důvodů jako tak činí v žalobě. Jiné odvolací námitky nevznela.
26. Dle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (srovnej ještě s ustanovením § 4 odst. 9 stavebního zákona).
27. S ohledem na obsah odvolání žalobkyně a v souladu s citovaným ustanovením se tak po předložení odvolání a správního spisu žalovaný obrátil na Krajský úřad Libereckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, a požádal jej o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Ten Přezkumným závazným stanoviskem Závazné stanovisko potvrdil.
28. Žalobkyně následně v průběhu odvolacího řízení vyslovila s obsahem Přezkumného závazného stanoviska nesouhlas (viz vyjádření k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním ze dne 9. 10. 2019). Její výtky obsažené v tomto podání opět v podstatě kopírovaly a rozvíjely výtky, které vznesla již proti obsahu Závazného stanoviska v odvolání.
29. Žalovaný uvedené podání žalobkyně opět předložil Krajskému úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, aby se k němu vyjádřil. Ten ovšem ve své reakci ze dne 20. 11. 2019 (dále také jen „Vyjádření“) konstatoval, že obsah podání žalobkyně ze dne 9. 10. 2019 včetně přiložených dokladů nemá na jeho závěry obsažené v Přezkumném závazném stanovisku žádný vliv a setrval na nich.
30. Žalovaný následně rozhodl, jak shora uvedeno.
31. Zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí tedy závisí plně na zákonnosti závazných stanovisek dotčených orgánů, konkrétně tedy Závazného stanoviska a Přezkumného závazného stanoviska. Krajský soud proto přistoupil ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. k jejich přezkumu, jak už shora uvedl, v mezích žalobních bodů.
32. Není sporu o tom, že přestože není kvalita zemědělské půdy v celé jeho rozloze stejná, Pozemek do zemědělského půdního fondu tak, jak je vymezen v zákoně o ochraně ZPF, spadá v celé svojí výměře. Kritéria, která musí správní orgány ochrany ZPF zvážit, pokud by měly dát souhlas s odnětím určitého pozemku se ZPF vymezená zejména v § 4 citovaného zákona tedy platí pro Pozemek jako celek a to bez ohledu na to, zda různé jeho části spadají do odlišných tříd ochrany ve vazbě na vyhlášku č. 48/2011 Sb., o stanovení tříd ochrany. Pro zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany platí dle odst. 3 zákona o ochraně ZPF navíc požadavek, že ji lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany ZPF.
33. Neobstojí tedy argumentace žalobkyně obsažená v první žalobní námitce. Ta kladla důraz na skutečnost, že navrhovala umístit Stavbu na tu část Pozemku, která spadá do IV. (nejnižší) třídy ochrany. Tedy na půdu „převážně s podprůměrnou produkční schopností, která je z toho důvodu půdou jen s omezenou ochranou“, což je formulace použitá orgánem ochrany ZPF v Závazném stanovisku.
34. Jak už ovšem předdeslal krajský soud shora, i na pozemek zemědělského půdního fondu spadající do IV. třídy ochrany se vztahují všechna kritéria připouštějící jeho odnětí vymezená zejména v § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF.

35. Navíc žalobkyně opomněla, že orgán ochrany ZPF v Závazném stanovisku po svém obecném závěru o omezenosti ochrany pozemků spadajících do IV. třídy ochrany vzápětí ohledně dotčené části Pozemku konkretizoval, že v posuzovaném případě se na ní nacházejí půdy (stanoviště) s poměrně dobrými hydrologickým vlastnostmi.
36. Svoje obecné tvrzení, že podmínky pro odnětí Pozemku ze ZPF vymezené v § 4 zákona o ochraně ZPF považuje za splněné, pak žalobkyně nepodporuje, kromě shora uvedeného názoru, žádnými dalšími konkrétními argumenty.
37. Krajskému soudu dále není zřejmé, jakou relevanci pro posouzení dané věci má další žalobní tvrzení (které je možno pro svoji izolovanost označit za samostatný žalobní bod), a to že Pozemek má společnou hranici se zastavěným územím obce. Toto kritérium totiž zákon o ochraně ZPF v souvislosti s posouzením, zda je přípustné ten který pozemek ze ZPF odejmout, nevymezuje. A žalobkyně dopad tohoto svého tvrzení (skutkově jinak nesporného) na projednávanou věc ani nikterak neodůvodnila. Krajský soud je tedy shledává pro posouzení důvodnosti žaloby irrelevantním.
38. V souvislosti s tím ale považuje za vhodné poukázat na skutečnost plynoucí z obsahu správního spisu (materiál nazvaný Výpočet vynětí ze zemědělského půdního fondu ze srpna 2018, přiložený k žádosti žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění Stavby), že ta část Pozemku, na němž je umístění Stavby navrhováno, je přímo na hranici (a to svojí delší stranou - 12 m) s částí Pozemku, která spadá do I. třídy ochrany. Ostatně tento materiál uvažoval i s variantou, kdy by Stavba byla umístěna částečně jednak na části Pozemku spadající do IV. třídy ochrany a jednak na části spadající do I. třídy ochrany, ovšem sám autor tohoto materiálu tuto variantu označil za právně nerealizovatelnou.
39. Ve třetí žalobní námitce vytýká žalobkyně orgánům ochrany ZPF (potažmo stavebním úřadům), že nedoložily, že by se pro umístění Stavby daly přednostně využít především nezemědělské pozemky v jejím vlastnictví a že takové konkrétní pozemky neoznačily. V obecné rovině argumentovala tím, že žádné takové pozemky ve svém vlastnictví neshledává, buď jsou již částečně zastavěné, některé označila za podmáčené, přístup ke Stavbě by byl rozhodně komplikovanější, než ten plynoucí z návrhu na umístění Stavby. Obsahově tatáž tvrzení vznesla i v průběhu správního řízení.
40. Krajský soud zdůrazňuje, že řízení o umístění stavby je řízení návrhovým. Je na žadateli o umístění stavby, aby navrhl její umístění na konkrétním místě, což žalobkyně i učinila. Jak stavební úřady, tak ale i správní orgány hájící veřejné zájmy na jednotlivých úsecích státní správy, se tedy vyjadřují (a mohou vyjádřit) pouze k tomu pozemku, na němž je umístění stavby navrhováno. Není jejich úkolem označovat a dokládat, které jiné pozemky žadatele (nezemědělské) lze využít pro umístění stavby.
41. Nebylo tedy povinností orgánů ochrany zemědělského půdního fondu (ani stavebních úřadů) za žalobkyni domýšlet, resp. vyhledávat, kde by Stavbu na jejích pozemcích nespádajících do ZPF umístit možné bylo a kde nikoliv (ať už po stránce technické či po stránce právní). Těžko si lze představit, že by pracovníci orgánu ochrany ZPF za tím účelem fyzicky procházeli všechny nezemědělské pozemky žadatele o umístění stavby (v případě žalobkyně jde o 0,1652 ha takových pozemků, ale v jiných případech by se mohlo jednat o výrazně větší plochu). A to zvláště za situace, kdy tvrzení žadatele o nemožnosti umístění stavby na pozemcích mimo ZPF zůstanou ve značně obecné, nijak relevantně prokazované rovině, což byl i případ přezkoumávaného správního řízení. Lze

dodat, že navržený výslech manžela žalobkyně jako svědka by takovou skutečnost sám o sobě prokázat nemohl.

42. Námitkami žalobkyně vznesenými v tomto směru se pak orgány ochrany ZPF zabývaly dle krajského soudu způsobem dostatečným, odpovídajícím konkrétnosti námitek žalobkyně (viz např. str. 3 Přezkumného závazného stanoviska nebo str. 1 a 2 Vyjádření). V rámci vymezeném žalobkyní v tomto směru tedy zjistily skutkový stav v úplnosti.
43. Nutno navíc dodat, že stěžejní důvod pro vydání Závazného stanoviska i Přezkumného závazného stanoviska nespočíval ve skutečnosti, že žalobkyně může Stavbu realizovat na jiných svých (nezemědělských) pozemcích. To byl jenom jeden z argumentů dotčených správních orgánů. Uvedená žalobní námitka však vychází z logiky, že kdyby snad žalobkyně žádné zemědělské pozemky v dané lokalitě nevlastnila, automaticky by to znamenalo, že má na vynětí předmětné části Pozemku ze ZPF nárok. Tak tomu ovšem není, i v takovém případě by orgány ochrany ZPF neměly povinnost souhlasné závazné stanovisko s umístěním Stavby vydat, pokud tomu brání jiné důvody (které v Závazném i Přezkumném závazném stanovisku uvedly – viz jejich obsah). Ostatně - k posouzení a hodnocení, zda by Stavba mohla být umístěna na jiných (nezemědělských) pozemcích žalobkyně nemají orgány ochrany ZPF vůbec pravomoc ani kompetence.
44. Ani tuto žalobní námitku tak krajský soud neshledal důvodnou.
45. Bez významu pro posouzení věci byla námitka spočívající v odkazu na závazná stanoviska jiných dotčených orgánů státní správy, které s navrhovaným umístěním Stavby vyslovily souhlas. Jednalo se totiž o stanoviska dotčených orgánů hájících veřejné zájmy ve zcela jiných oblastech státní správy, je tedy pochopitelné, a v praxi i zcela běžné, že z pohledu těchto veřejných zájmů navrhované umístění Stavby nevadilo. Na obsah závazného stanoviska orgánu ochrany zemědělského půdního fondu však tato stanoviska neměla (a nemohla mít) žádný vliv.
46. Poslední žalobní námitka se věnovala otázce přístupu k navrhované Stavbě. Žalobkyně nesouhlasila se závěry Závazného stanoviska (viz str. 2) i Přezkumného závazného stanoviska (viz str. 3) ve znění Vyjádření (viz str. 2), které poukazovaly mimo jiné na to, že Stavba má být umístěna v místě souvislého bloku zemědělské půdy, kde v současnosti neexistuje žádná přístupová cesta. A nesouhlasila rovněž s tím, jak se s jejími námitkami vznesenými ohledně této otázky (ať už v odvolání nebo ve vyjádření k podkladům rozhodnutí) dotčené správní orgány vypořádaly. Žalobkyně totiž namítala zejména to, že v rámci pravomocně schválených komplexních pozemkových úprav pro katastrální území X je v dané lokalitě v rámci plánu společných zařízení schváleno vybudování cesty, která by jako přístupová ke Stavbě mohla posloužit.
47. Krajský soud však ani této námitce přisvědčit nemohl. Naopak musí souhlasit se závěry orgánů ochrany zemědělského půdního fondu (které převzaly i stavební úřady obou stupňů), že ohledně této otázky musely zohlednit právní i faktický stav v dané lokalitě v době svého rozhodování. A z katastru nemovitostí existence této cesty nevyplývala, což nikterak nezpochybňovala ani žalobkyně. Při jednání soudu její zástupce pouze uvedl, že v dané lokalitě existují pouze vyjeté koleje od mostku vybudovaného obcí přes potok. Tato skutečnost však nepředstavuje existenci legálně zřízené komunikace, na kterou by dotčené správní orgány měly brát zřetel.

48. Orgány ochrany zemědělského půdního fondu v souvislosti s tím ve svých závazných stanoviscích opakovaně zdůrazňovaly, že ani pravomocné schválení návrhu komplexních pozemkových úprav, jehož součástí je i plán společných zařízení zahrnující zřízení cesty v dané lokalitě, ještě není zárukou toho kdy a zda vůbec bude tato cesta fakticky vybudována. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na argumenty dotčených orgánů potvrzujících tyto jejich závěry, s nimiž se ztotožňuje. Navíc odkazuje na znění § 12 odst. 7 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů, z něhož plyne, že bude-li před realizací společného zařízení zjištěno, že opatření podle § 9 odst. 11 (tedy opatření zahrnuté do schváleného plánu společných zařízení), které bylo předmětem rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav, již neodpovídá skutečným potřebám dotčeného území, může pozemkový úřad tento požadavek posoudit jako neúčelný a zajistit v tom směru přepracování schváleného návrhu v části týkající se plánu společných zařízení. Jinými slovy, ani po nabytí právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav v tom kterém území, není možné s jistotou konstatovat, že v něm obsažený plán společných zařízení bude skutečně bez jakékoliv změny v budoucnu realizován.
49. Krajský soud nemá důvod nedůvěřovat tvrzení žalobkyně, že schválený návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území X počítá v něm obsaženém plánu společných zařízení s vybudováním jí zmiňované komunikace. Tuto skutečnost ovšem nemohly orgány ochrany zemědělského půdního fondu při vypracování svých závazných stanovisek k návrhu umístění stavby vzít ze shora uvedených důvodů v potaz.
50. Pro úplnost (v podstatě obiter dictum nad rámec vymezených žalobních bodů) krajský soud dodává, že z obsahu Závazného stanoviska a rovněž z obsahu Přezkumného závazného stanoviska ve znění Vysvětlení je zřejmé, že dotčené správní orgány se splněním, resp. v daném případě nesplněním, kritérií vymezených v § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF pro odnětí předmětné části Pozemku ze ZPF podrobně zabývaly. Jejich závěry jsou odůvodněné a přezkoumatelné, nevykazují znaky libovůle či svévole.
51. Důvodů, pro které s navrhovaným umístěním Stavby vyslovily nesouhlas, je totiž více, než jen ty, které napadla žalobkyně v žalobě. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah Závazného stanoviska a Přezkumného závazného stanoviska ve znění Vysvětlení. Krajský úřad Libereckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, například v Přezkumném závazném stanovisku zdůraznil nespornou skutečnost, že obec Mírová pod Kozákovem (pod níž spadá katastrální území X) nemá schválen územní plán, přičemž záměr Stavby je navržen mimo zastavěné území obce. A v návaznosti na to odkázal na znění metodického pokynu Ministerstva životního prostředí č. j. OOLP/1067/96, podle něhož je v takovém případě možné odnětí půdy ze ZPF vydat pouze pro stavby veřejně prospěšné nebo v zájmu ochrany základních složek životního prostředí. O takovou situaci v případě navrhované Stavby jistě nejde. Jak už v minulosti konstatoval ve svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185), odchýlení se od hledisek a kritérií tohoto metodického pokynu by mohlo být v rozporu se zásadou zákazu libovůle a rovného zacházení.
52. Závěry výše uvedené metodiky zpřesňují požadavky stanovené v § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, které regulují možnost výstavby v nezastavěném území. Metodika tyto zpřesňuje ve vztahu k pozemkům náležejícím do zemědělského půdního fondu.

53. Nutno navíc zdůraznit, že žalovaný dal Krajskému úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, možnost se v rámci přezkumu Závazného stanoviska k němu vyjádřit v podstatě dvakrát. Nejprve ve formě Přezkumného závazného stanoviska ze dne 15. 8. 2019, č. j. KULK 60383/2019, OŽPZ 883/2019, a poté ještě po vyjádření se žalobkyně k podkladům řízení před rozhodnutí, kdy Přezkumné závazné stanovisko v reakci na vznesená tvrzení žalobkyně ještě rozvedl, neboť se k těmto tvrzením vyjádřil a vypořádal se s nimi (viz Vyjádření). Přičemž na závěru Přezkumného závazného stanoviska neshledal důvodu cokoliv měnit. Žalovaný tedy postupoval v odvolacím řízení pečlivě, zohlednil všechna tvrzení, která žalobkyně vznesla nejen v odvolání, ale i v průběhu odvolacího řízení.
54. Závěry správních orgánů ochrany ZPF pak stavební úřady obou stupňů promítly (a to v podstatě v úplnosti) do odůvodnění svých rozhodnutí, důvodnost a správnost tohoto jejich postupu již krajský soud vyhodnotil v úvodu nalézací části tohoto rozsudku.
55. Navrhovaný výslech svědka by na věci nebyl způsobilý nic změnit, proto by byl nadbytečný. Skutkový stav byl vzhledem k nyní přezkoumávané věci – předmětu řízení – zjištěn dostatečně a na jeho rozsahu i následném hodnocení nemůže nic změnit výslech osoby, která je nadto v rodinném vztahu k žalobkyni.
56. Jak již bylo uvedeno výše, stav či potencialita jiných pozemků ve vlastnictví žalobkyně pro realizaci nyní přezkoumávaného záměru nebyla předmětem řízení. Tímto byla realizace Stavby na konkrétním Pozemku, na kterém je však Stavba z výše uvedených důvodů nepřípustná. Krajský soud na tomto místě znovu připomíná, že stavební úřady, stejně jako dotčené orgány, jsou stran toho kterého záměru vázány dispoziční zásadou – návrhem žalobkyně a nemohou se vyjadřovat k případným variantám, jak a kde jej zrealizovat.
57. Krajský soud proto žalobu neshledal důvodnou, a proto mu nezbylo, než ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

VI. Náklady řízení

58. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. května 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu